

Μπορεί να είναι γνήσια, καθώς ενεφανίσθη σε θεωρούμενους σοβαρούς ημεδαπούς ιστότοπους. Από την άλλη δεν επαληθεύτηκε από αντίστοιχα σοβαρούς αλλοδαπούς. Χωρίς να σημαίνει ότι οι σοβαροί ιστότοποι δεν κάνουν σφάλματα. Οι διαφορά με τους μη σοβαρούς έγκειται ότι οι δεύτεροι τα προκαλούν, πανηγυρίζουν για αυτά και γενικώ ς κινούνται στον πάτο του πάτου, της όποιας έννοιας της δήθεν δημοσιογραφίας.

...με πιθανότατα επεξεργασμένο τον ουρανό η νήσος Σοφία.

Η είδηση λοιπόν, αναφέρει δήλωση του μεσιτικού γραφείου Proto Group Ltd πως : «Μπορούμε να επιβεβαιώσουμε ότι ο παίκτης Λέο Μέσι αγόρασε ένα νησί στην Ελλάδα, πιο συγκεκριμένα, το νησί Σοφία». Και αυτό δια στόματος Αλεσάντρο Πρότο, επικεφαλής του εν λόγω γραφείου.

Από την πλευρά του παίκτη δεν έχει τίποτα δημοσίως και επισήμως κατατεθεί και από την πλευρά μας οφείλουμε μια μικρά επιφυλακτικότητα σε μεσίτες και δη Ιταλούς.

Το αντικείμενο δεν είναι ακριβώς αυτό, αν, δηλαδή, αγόρασε ή όχι ο Αργεντίνος που παίζει σε Ισπανική ομάδα ένα ελληνικό νησί, αλλά μια μεγάλη μεταβολή συνθηκών που ξέραμε.

Εννοώ ότι κάποια 60 χρόνια νωρίτερα νησιά αγόραζαν οι πλούσιοι, δηλαδή οι πολύ πλούσιοι. Αγόρασε ο [Αρίστος](#) τον Σπορπιό, του έκανε ρελάνς ο Νιάρχος με τη Σπετσοπούλα. Είχε ο Σμυρνιός τη Χριστίνα, τον κοντράριζε ο «μυλωνάς» την Κρεολή.

Ήταν όμως εφοπλιστές, επιχειρηματίες, πανούργοι, αδίστακτοι, κορόιδευαν το FBI, παντρεύονταν ή την πιο διάσημη χήρα του κόσμου ή την αδελφή της δολοφονημένης γυναίκας τους, ενώ είχαν παιδί με απόγονη Ford, ή παράταγαν Την Ντίβα. Έκαναν ότι ήθελαν. Αγόραζαν και ένα νησί.

Τώρα έχεις έναν Πορτογάλο από την Μαδέιρα, που ο φτωχός πατέρας του τον βάφτισε Ρονάλντο, λόγω της αγάπης που έτρεφε για τον Αμερικάνο πρόεδρο Ronald Reagan. Το παιδί μεγάλωσε έπαιξε μπάλα στη Λισσαβώνα, στο Μάντσεστερ, στη Μαδρίτη και ως Cristiano Ronaldo, έκανε γαμήλιο δώρο στον μάνατζέρ του, Jorge Mendes, ένα άλλο ελληνικό νησί. Τέτοια άνεση.

Δεν είναι μόνον τα μυθικά συμβόλαια που κάνουν οι κορυφαίοι ποδοσφαιριστές. Είναι τα δεκάδες εκατομμύρια ακολούθων στα μέσα κοινωνικής διαδίκτυωσης, είναι ότι κέρνιο ομοίωμα του CR7 βρίσκεται ήδη από το '10 στο μουσείο της Marie Tussaud στο Λονδίνο, ότι από το '13 έχει ανοίξει μουσείο με το όνομά του, στη γενέτειρά του, είναι επίσης ότι από το '14 του αποδόθηκε το μετάλλιο του Ανώτερου Ταξιάρχη του Τάγματος, τιμή που δίνεται σε όσους έχουν μεταφέρει τον πορτογαλικό πολιτισμό εκτός συνόρων.

Έτσι ο πλούτος δεν φτάνει μόνον στα γραφεία των απρόσιτων εφοπλιστών, αλλά πέρα από τα όνειρα, παραμονεύει και στα φτωχόσπιτα ταλαντούχων νέων. Αυτό είναι το επιμύθιο.

Τώρα γιατί ο Μανέ Γκαρίντσα πέθανε στην ψάθα στα 49 του χρόνια από κίρρωση του ήπατος, είναι ένα άλλο ερώτημα. Εκείνος ο σακάτης άνθρωπος, που το δεξί του πόδι ήταν έξι πόντους κοντύτερο από το αριστερό, που έκανε αδιανόητα πράγματα πάνω στο χορτάρι, που έχει γραφτεί στον τάφο του: *«Εδώ αναπαύεται εν ειρήνη, αυτός που ήταν η χαρά του ανθρώπου»*.

Ίσως διότι δεν ήξερε να διαβάζει και δεν κατάλαβε τι συμβόλαια υπέγραφε, ίσως διότι μίλησε η κληρονομικότητα του αλκοολισμού του πατέρα του, ίσως διότι ήταν ποδοσφαιριστής και τίποτα άλλο.

Σίγουρα όμως διότι το ποδόσφαιρο τότε, ήταν περισσότερο άθλημα και λιγότερο επιχείρηση, jogo bonito που θα έλεγαν στην γλώσσα του Μανέ και του [CR7](#) : όμορφο παιχνίδι. Όχι νησί δεν μπορούσε να αγοράσει ο Γκαρίντσα, ως γαμήλιο δώρο για τον μάνατζερ που (δεν) είχε, αλλά ούτε το τελευταίο μπουκάλι αλκοόλ που τον έστειλε στον τάφο.